

Somaya Afqir - 'El riu i el mar'

Diuen que abans d'entrar en el mar, el riu tremola de por... Mira enrera, mira tot el trajecte que ha recorregut, mira els cims i les muntanyes, mira el llarg i sinuós camí que ha recorregut entre selves i pobles, i veu endavant un oceà tan extens, que entrar en ell només pot significar desaparèixer per sempre. Però no existeix una altra manera. El riu no pot tornar. Ningú no pot tornar. Tornar és impossible en la nostra existència. El riu necessita acceptar la seva naturalesa i entrar dins l'oceà. Únicament entrant en ell, la por desapareixerà, perquè només en aquell moment sabrà el riu que no es tracta de desaparèixer dins l'oceà, sinó de convertir-se en oceà.

Alba Anyé - 'I la gent es va quedar a casa'

*I la gent es va quedar a casa.
I va llegir llibres i escoltar.
I va descansar i es va exercitar.
I va fer art i va jugar.
I va aprendre noves formes de ser.
I es va aturar.
I va escoltar més profundament.*

*Algú meditava.
Algú resava.
Algú ballava.
Algú es va trobar amb la seva pròpia ombra.
I la gent va començar a pensar de forma diferent.
I la gent es va curar.*

*I en absència de persones que viuen de manera ignorant.
Perillosos.
Sense sentit i sense cor.
Fins i tot la terra va començar a curar.
I quan el perill va acabar.
I la gent es va trobar de nou.
Van plorar pels morts.
I van prendre noves decisions.
I van somiar noves visions.
van crear noves formes de vida.
I van sanar la terra completament.
Tal com ells van ser curats.*

Natàlia Mas - 'El vals de los salvavidas'

*Por los ángeles de alas verdes de los quirófanos
Por los ángeles de alas blancas del hospital
Por los que hacen del verbo cuidar, su bandera y tu casa*

Y luchan porque nadie muera en soledad

*Por esas centinelas que no duermen
Para que el enfermo sueñe que va a despertar
Sin temerle a su miedo y usando su piel como escudo
Moviendo las camillas del peligro como un vals*

*Por los que hacen del trabajo sucio
La labor más hermosa del mundo
Y pintan de azul la oscuridad*

*Cada noche aplaudimos en los balcones
La muerte huye con sus dragones
Callamos al silencio un día más*

*Nunca olvidaremos vuestro ejemplo
Nunca olvidaremos la dedicación
Nunca olvidaremos el esfuerzo
Vuestro amor es nuestra inspiración*

*Por los que nunca miran el reloj mientras curan
Por los que hacen tuyas las heridas de los demás
Por los que merecen los abrazos prohibidos
Y se meten contigo en la boca del lobo, sin mirar atrás*

*Por los que hacen del trabajo sucio
La labor más hermosa del mundo
Y pintan y pintan de azul la oscuridad*

*Cada noche aplaudimos en los balcones
La muerte huye con sus dragones
Callamos la boca al silencio un día más*

*Porque ya os habéis ganado a pulso
El aplauso más largo del mundo
Respeto y dignidad
Cada vez que salimos a los balcones
El miedo huye con sus dragones
Y callamos al silencio un día más*

*Supervivientes sí, maldita sea (Un día más)
Nunca me cansaré de celebrarlo*

Pia Clotet - 'No te rindas'

*No te rindas, aún estás a tiempo
de alcanzar y comenzar de nuevo,
aceptar tus sombras, enterrar tus miedos,
liberar el lastre, retomar el vuelo.*

*No te rindas que la vida es eso,
continuar el viaje,
perseguir tus sueños,
destrabar el tiempo,
correr los escombros y destapar el cielo.*

*No te rindas, por favor no cedas,
aunque el frío queme,
aunque el miedo muerda,
aunque el sol se esconda y se calle el viento,
aún hay fuego en tu alma,
aún hay vida en tus sueños,
porque la vida es tuya y tuyo también el deseo,
porque lo has querido y porque te quiero.*

*Porque existe el vino y el amor, es cierto,
porque no hay heridas que no cure el tiempo,
abrir las puertas quitar los cerrojos,
abandonar las murallas que te protegieron.*

*Vivir la vida y aceptar el reto,
recuperar la risa, ensayar el canto,
bajar la guardia y extender las manos,
desplegar las alas e intentar de nuevo,
celebrar la vida y retomar los cielos,*

*No te rindas por favor no cedas,
aunque el frío queme,
aunque el miedo muerda,
aunque el sol se ponga y se calle el viento,
aún hay fuego en tu alma,
aún hay vida en tus sueños,
porque cada día es un comienzo,
porque esta es la hora y el mejor momento,
porque no estas sola,
porque yo te quiero.*

Araceli López - 'Papallones de Llum'

*Són aquells que no hi són
les espurnes lluent d'aquest foc
que s'enlaira, en la nit, cap a un cel
qu'emmiralla amb el batec de mil ulls
els anhels que han nascut d'aquest dol.*

*Papallones de llum
reclamades, de nou,
per les veus d'un indret
conegut i temut.*

*Són aquells que han marxat
les guspïres que s'eleven fulgents,
traspasant, en silenci, la foscor i la llum,
la remor que roman en el fons
del petit univers que han deixat per llegat.*

*Papallones d'argent,
que amb un suau aleteig
trascendeixen l'arrel
d'un límit inexistent.*

Antònia Molins - 'Assumiràs la veu d'un poble'

*Assumiràs la veu d'un poble
i serà la veu del teu poble,
i seràs, per a sempre, poble,
i patiràs, i esperaràs,
i aniràs sempre entre la pols,
et seguirà una polseguera.*

*I tindràs fam i tindràs set,
no podràs escriure els poemes
i callaràs tota la nit
mentre dormen les teues gents,
i tu sols estaràs despert,
i tu estaràs despert per tots.*

*No t'han parit per a dormir:
et pariren per a vetlar
en la llarga nit del teu poble.
Tu seràs la paraula viva,
la paraula viva i amarga.*

Ja no existiran les paraules,

*sinó l'home assumint la pena
del seu poble, i és un silenci.*

*Deixaràs de comptar les síl·labes,
de fer-te el nus de la corbata:
seràs un poble, caminant
entre una amarga polseguera,
vida amunt i nacions amunt,
una enaltida condició.*

*No tot serà, però, silenci.
Car diràs la paraula justa,
la diràs en el moment just.*

*No diràs la teua paraula
amb voluntat d'antologia,
car la diràs honestament,
iradament, sense pensar
en ninguna posteritat,
com no siga la del teu poble.*

*Potser et maten o potser
se'n riguen, potser et delaten;
tot això són banalitats.*

*Allò que val és la consciència
de no ser res si no s'és poble.*

I tu, greument, has escollit.

*Després del teu silenci estricte,
camines decididament.*

Mònica Pérez - 'I sobretot no oblidis'

*I, sobretot, no oblidis que el teu temps
és aquest temps que t'ha tocat de viure:
no un altre, i no en desertis,
orgullós o covard, quan et sentis cridat
a prendre part, com tothom, en la lluita,
car el teu lloc només tu pots omplir-lo.*

*Creix, això sí, en la llengua la tribu,
mot a mot, fidelíssim,
i en l'esperit de revolta que alerta*

*la teva gent contra la defallença,
perquè en tu s'acompleixi, poc a poc, el futur
i mai no et trobis desvalgut i sol.*